

3^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΜΑΡΙΑ ΒΟΥΓΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

3^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΣΑΛΑΜΙΝΑΣ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
Β' ΤΑΞΗ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

**ΘΕΜΑ: «Η ΦΙΛΙΑ ΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΤΑ ΚΑΝΕΙ ΠΟΛΥΤΙΜΑ
Ο ΧΡΟΝΟΣ»**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η ΓΝΩΡΙΜΙΑ

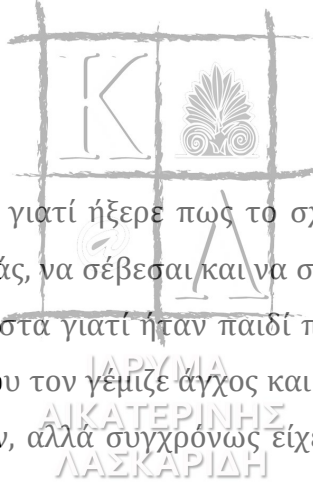
Ο ήλιος εκείνο το πρωινό κρύφτηκε πίσω από τα γκρίζα σύννεφα, και ο Κώστας φορώντας το άσπρο πουλόβερ και το μαύρο παντελόνι ετοιμαζόταν να πάει μια βόλτα. Σάββατο, και όλοι οι άνθρωποι είχαν ξεχυθεί στους δρόμους του χωριού. Η μέρα έδειχνε ότι θα βρέξει γι' αυτό και ο Κώστας πήγε και έκατσε στην πλατεία. Του άρεσε να βλέπει τη βροχή.

Ο Κώστας ήταν ένα παιδί επτά χρονών. Ο πατέρας του εργάτης και η μητέρα του ράφτρα. Δεν είχε άλλα αδέρφια. Οι γονείς του πάσχιζαν να τα βγάλουν πέρα. Εκείνο τον καιρό τα πράγματα ήταν δύσκολα. Δούλευαν από το πρωί ως το βράδυ και εκείνος ήταν με την γιαγιά του στο σπίτι.

Ήταν κλειστό παιδί ο Κώστας. Συνήθως καθόταν στη μικρή πλατεία του χωριού του και κοιτούσε τα περιστέρια με τόση αγάπη και θαυμασμό που μαγευόταν. Δεν έπαιζε με τα παιδιά του χωριού γιατί ποτέ δεν του το ζητούσαν. Καθόταν μόνος του στο πεζούλι έξω από το σπίτι του και τους κοιτούσε όλους περιμένοντας να έρθει κάποιο παιδάκι να του μιλήσει. Δεν ερχόταν όμως κανένα απ' τα παιδιά και για πολύ καιρό ο Κώστας ένιωθε μόνος του.

Όταν πήγε σχολείο για πρώτη φορά ένιωσε τόσο φοβισμένος που έλεγε ότι δεν θα μπορέσει ούτε στην τάξη του να μπει.

Το σχολείο ήταν ένα μεγάλο κτίριο, παλιό, με πολλές αίθουσες και διαδρόμους και με ένα μεγάλο προαύλιο. Όλα αυτά φαινόταν τόσο καινούργια,

τόσο ωραία για τον Κώστα γιατί ήξερε πως το σχολείο ήταν ένας χώρος που μάθαινες να γράφεις, να μιλάς, να σέβεσαι και να συμπεριφέρεσαι όπως πρέπει, και αυτό του άρεσε του Κώστα γιατί ήταν παιδί που αγαπούσε και είχε όρεξη για μάθηση. Βέβαια, αυτό που τον γέμιζε άγχος και αγωνία ήταν η γνωριμία του με τα άλλα παιδιά. Φοβόταν, αλλά συγχρόνως είχε και την ελπίδα ότι θα βρει αυτό που ήθελε, έναν φίλο!

Χτύπησε το κουδούνι και τα παιδιά μαζεύτηκαν στο προαύλιο του σχολείου. Μια μεγάλη κυρία τον πλησίασε και τον ρώτησε τι τάξη πάει. Εκείνος σαστισμένος και μη ξέροντας πώς να φερθεί απάντησε:

—Πάω πρώτη δημοτικού και με λένε Κώστα Αντωνόπουλο.

—Ωραία, είπε. Έλα μαζί μου για να σε πάω στους συμμαθητές σου. Και τον κράτησε απ' το χέρι και τον πήγε στη σειρά του.

Με λένε κυρία Μαρία, του είπε, και θα είμαι η δασκάλα σου.

—Χάρηκα πολύ, αποκρίθηκε εκείνος.

Η κυρία Μαρία ήταν μια ηλικιωμένη κυρία, κοντούλα, λίγο παχουλή με γκριζα μαλλιά και φορούσε γυαλιά. Στον Κώστα έδειχνε συμπαθής μια και ήταν το πρώτο άτομο που γνώρισε στο σχολείο και του θύμιζε μια θεία του που αγαπούσε πολύ. Γι' αυτόν κάθε στιγμή ήταν γεμάτη απερίγραπτη χαρά.

Κάποιο παιδί τον πλησίασε. Ήταν ένα μελαχρινό αγόρι, με γαλανά μάτια. Ο Κώστας δεν ήξερε τι να κάνει αλλά ένιωθε και χαρούμενος που θα γνώριζε επιτέλους κάποιον. Το παιδί του είπε:

—Γεια σου! Με λένε Χρήστο. Εσένα πως σε λένε.

Και ο Κώστας ταραγμένος αποκρίθηκε:

—Με λένε Κώστα. Χάρηκα για τη γνωριμία. Τι τάξη πας;

—Πρώτη δημοτικού, απάντησε ο άλλος.

—Ωραία, είπε ο Κώστας. Ίσως να είμαστε συμμαθητές. Εσύ ξέρεις κανένα άλλο παιδί;

—Όχι, είπε ο Χρήστος. Είσαι ο πρώτος που γνωρίζω. Τώρα που θα πάμε στην τάξη θα δούμε και τα άλλα παιδιά. Έλα. Τώρα θα κάνουμε την προσευχή και τον αγιασμό.

Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε στο προαύλιο του σχολείου ένας σοβαρός κύριος, ψηλός, με γκριζα μαλλιά και γυαλιά. Ήταν ο διευθυντής. Κάτι είχε πάνω

του που άρεσε στον Κώστα και τον φόβιζε. Εκείνος κοιτάζοντας όλα τα παιδιά είπε με βαριά φωνή:

—Καλημέρα σας! Εύχομαι αυτή την χρονιά να είστε καλά και να έχετε καλή πρόοδο. Τώρα θα γίνει ο αγιασμός και μετά θα μπειτε στις αίθουσες, με ησυχία. Εντάξει;

Και τελειώνοντας έφυγε απ'το προαύλιο και άρχισε ο αγιασμός. Του Κώστα του άρεσε ο αγιασμός. Είχε συνηθίσει από τη γιαγιά του που κάθε χρόνο έκανε αγιασμό για να πάει καλά ο χρόνος.

Ύστερα από τον αγιασμό ο Κώστας μπήκε στην αίθουσα του σχολείου που θα έκανε μάθημα. Ήταν μια μεγάλη αίθουσα με πολλά θρανία και καρέκλες, όμως δεν ήταν και τόσο ζωντανή. Δεν είχε χρώματα ή παραστάσεις που είναι πιο χαρούμενα ή καλαίσθητα.

Γνωρίστηκε με όλα τα παιδιά και πραγματικά άλλαξε χίλια χρώματα μέχρι να συνηθίσει τις καταστάσεις. Όμως μέσα στην συγκίνησή του και στην ταραχή ξέχασε τον Χρήστο, το παιδί που γνώρισε στο προαύλιο. Βγήκε έξω, έψαξε δεν τον βρήκε. «Περίεργο», είπε. «Θα έπρεπε να ήταν εδώ».

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά. Δεν έπρεπε να ξεχαστεί. Ίσως αυτό που έκανε να ήταν λίγο κακό, γιατί πραγματικά είχε συμπαθήσει τον Χρήστο. Κάποια στιγμή βγήκε και στο προαύλιο. Είδε ένα παιδί να κάθεται με τα χέρια στο πρόσωπο σαν να έκλαιγε. Ήταν ο Χρήστος. Έτρεξε δίπλα του. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι είχε συμβεί. Έκατσε κοντά του και άρχισε να τον ρωτάει:

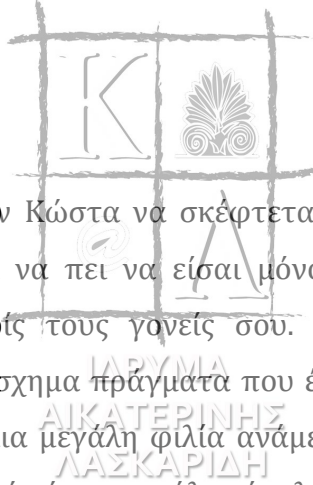
—Τι έπαθες Χρήστο; Γιατί κλαις;

—Τίποτα, είπε. Απλά καθόμουν και κοίταζα τις μαμάδες των άλλων παιδιών και...

—Τι Χρήστο; είπε ο Κώστας.

— Κώστα; ρώτησε ο Χρήστος. Θες να γίνουμε φίλοι; Ξέρεις, δεν έχω φίλους και νιώθω μόνος. Σου είπα πριν ότι στενοχωρήθηκα που είδα τις μαμάδες να είναι με τα παιδιά τους, πρώτη μέρα στο σχολείο, τα αγκάλιαζαν, τα φιλούσαν. Εγώ δεν έχω μαμά! Οι γονείς μου πέθαναν και οι δύο σε ένα ατύχημα και από τότε ζω με τη γιαγιά και τον παππού μου. Πίστεψέ με. Έχω ανάγκη ένα φίλο! Θέλεις να είσαι εσύ;

—Ναι! Σίγουρα! είπε ο Κώστας και τον αγκάλιασε.

Όλα αυτά έκαναν τον Κώστα να σκέφτεται όλη μέρα. Μπορεί να ήταν μικρός, όμως ήξερε τι πάει να πει να είσαι μόνος, χωρίς φίλους και ακόμα περισσότερο να είσαι χωρίς τους γονείς σου. Ήταν λυπημένος όμως και χαρούμενος. Πέρα από τα άσχημα πράγματα που έμαθε ήταν χαρούμενος γιατί άρχισε να αναπτύσσεται μια μεγάλη φιλία ανάμεσα σ'αυτόν και τον Χρήστο. Ένωθε πολύ καλά και γι'αυτόν ήταν πια όλα εύκολα να γίνουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΜΙΑ ΦΙΛΙΑ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ

Πέρασαν δύο μήνες από τότε που γνωρίστηκε ο Κώστας με τον Χρήστο, και κάθε μέρα τους ένωνε πιο πολύ. Ανάμεσά τους δημιουργήθηκε μια φιλία δυνατή. Είναι ωραίο να έχεις πραγματικούς φίλους. Όταν οι φίλοι είναι αληθινοί τότε δε φοβάσαι, τους σέβεσαι και νιώθεις μαζί τους διάφορα συναισθήματα, γεμίζεις αναμνήσεις και εμπειρίες που τις κρατάς για όλη σου τη ζωή. Χωρίς τη φιλία η ζωή μας θα ήταν άχρωμη, χωρίς αισθήματα, χωρίς τίποτα ενδιαφέρον.

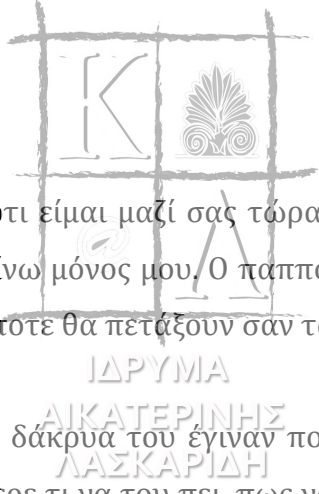
Τα δυο παιδιά ανέπτυξαν γρήγορα μια φιλία πολύ δυνατή, γιατί ήταν και τα δυο απονήρευτα, χωρίς κακίες και μίση. Ίσως με το χρόνο τα δυο παιδιά να γνωριστούν τόσο καλά που να γίνουν αχώριστοι φίλοι, γιατί το πέρασμα του καιρού κάνει τη φιλία πολύτιμη και δυνατή, είναι σαν τα παλιά βιβλία που τα κάνει πολύτιμα ο χρόνος.

Κάθε πρωί πήγαιναν μαζί σχολείο. Ο Κώστας ήταν καλός μαθητής, του άρεσε να διαβάζει και να γράφει. Ο Χρήστος δεν τα πήγαινε και τόσο καλά. Όμως ο Κώστας προσπαθούσε να τον βοηθήσει και του ανεβάσει το ηθικό.

Κάθε φορά που ο Χρήστος ένωθε άσχημα ο Κώστας του μιλούσε και τον εμπύχωνε. Μερικές φορές έπιαναν την κουβέντα.

—Ξέρεις Κώστα, έλεγε ο Χρήστος, έρχονται στιγμές που νιώθω ότι είμαι μόνος μου και παλεύω με χιλιάδες θηρία. Είναι κάτι σαν εφιάλτης, όμως μακάρι να μπορούσα να ξυπνήσω και να δω ότι όλα τελείωσαν.

—Γιατί τα λες αυτά; ρώτησε ο Κώστας. Έχεις εμένα, τη γιαγιά σου, τον παππού σου. Δεν πρέπει να φοβάσαι ούτε να βλέπεις τη ζωή σου σαν εφιάλτη.

—Βρε Κώστα, ξέρω ότι είμαι μαζί σας τώρα. Όμως όταν περάσουν λίγα χρόνια σκέφτομαι ότι θα μείνω μόνος μου. Ο παππούς και η γιαγιά δεν θα είναι για πολύ καιρό μαζί μου. Κάποτε θα πετάξουν σαν τα περιστέρια και δεν θα τους ξαναδώ.

Εκεί τη στιγμή τα δάκρυά του έγιναν ποτάμια που πλημμύριζαν την ψυχή του Κώστα. Δεν ήξερε τι να του πει, πώς να του εξηγήσει ότι πρέπει να είναι δυνατός για να αντιμετωπίσει τη ζωή!

Τον αγκάλιασε και ξέσπασε και αυτός σε λυγμούς.

—Χρήστο, εμείς οι δύο μαζί θα παλεύουμε, θα είμαστε σαν αδέρφια. Δεν θα είναι κανένας μας μόνος.

Με αυτά τα λόγια ο Χρήστος ησύχασε και σταμάτησε να κλαίει. Ένιωθε έτοιμος να παλέψει με κάθε θηριό που ένιωθε ότι τον κατατροπώνει. Είχε τον φίλο του και με όπλο τη φιλία τους θα έδιωχναν κάθε κακό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Τελικά τίποτα δεν είναι τέλει στη ζωή. Αλλιώς σχεδιάζεις τη ζωή σου και αλλιώς σου έρχονται τα πράγματα.

Το απόγευμα εκείνο οι δύο φίλοι θα πάθαιναν κάτι που θα άλλαζε την πορεία τους στη ζωή. Θα χώριζαν! Είναι απίστευτο, να βρίσκεις αυτό που σου χρειάζεται, αυτό που έψαχνες χρόνια και το χάνεις πάλι.

Μόλις γύρισε ο πατέρας του Κώστα από τη δουλειά. Ήταν τόσο λυπημένος και τόσο καταβεβλημένος! Δεν είπε τίποτα. Κάθισε στο τραπέζι και φώναξε όλη την οικογένεια για να συζητήσουν.

—Σήμερα πήρα μια απόφαση, είπε.

Όλοι περίμεναν να ακούσουν την απόφαση.

—Λοιπόν, είπε, εδώ στην επαρχία οι δουλειές δεν είναι καλές. Τα λεφτά που βγάζω είναι λίγα και τα βγάζω με πολύ μόχθο. Έτσι αποφάσισα να πάμε στην Αθήνα. Εκεί τα πράγματα είναι καλύτερα.

Ο Κώστας έβαλε τα κλάματα και ενώ ήταν ευγενικό παιδί για πρώτη φορά φώναξε στον πατέρα του.

—Όχι! Εγώ δεν πάω πουθενά! Δεν αφήνω τον φίλο μου, ούτε το σπίτι μου, ούτε τον τόπο μου. Το κατάλαβες;

—Καταλαβαίνω. Όμως να δεις που με τον καιρό θα τον ξεχάσεις το φίλο σου και όλα αυτά εδώ. Άλλωστε, σιγά πια, εκεί θα βρεις χιλιάδες φίλους.

Ήταν κάτι σαν κεραυνός, κάτι σαν θύελλα που τον φυσούσε με τόση δύναμη και τον πήγαινε μακριά από τον Χρήστο. Και τότε άκουγε τη φωνή του Χρήστου να του φωνάζει «που πας, μην φεύγεις, είμαι μόνος μου».

Όλη τη νύχτα έβλεπε εφιάλτες. Πως θα το έλεγε στο Χρήστο; Τι θα έκανε εκεί που θα πήγαινε; Πολλά ερωτήματα που έπρεπε να απαντήσει στον εαυτό του. Θα του το έλεγε.

Το πρωί ξύπνησε με τη χειρότερη διάθεση. Ετοιμάστηκε και με βαριά καρδιά πήγε σχολείο.

Κάποιες φορές οι καταστάσεις σε κάνουν να δημιουργείς κακό χωρίς να το θέλεις. Ο Χρήστος ήταν χαρούμενος. Ένωθε ευτυχισμένος γιατί τον επόμενο μήνα θα πήγαιναν εκδρομή με το σχολείο.

—Κώστα! Κώστα! Σε ένα μήνα θα πάμε εκδρομή. Ξέρεις ότι δεν έχω πάει ποτέ; Πάντα ήθελα να πάω με ένα φίλο μου. Και τώρα θα πάμε μαζί.

Γιατί; Γιατί να του χαλάσω την ευτυχία; Σε δυο εβδομάδες ο Κώστας θα έφευγε για την Αθήνα. Σφίκτηκε, ανάσανε βαθιά και άφησε τον εαυτό του ελεύθερο να μιλήσει. Όμως δεν μπόρεσε και έβαλε τα κλάματα.

—Τι έχεις; Γιατί κλαις; τον ρώτησε ο Χρήστος.

—Χρήστο, πρέπει να σου πω κάτι που δεν θα σου αρέσει. Θέλω να μην στενοχωρηθείς. Εγώ δεν το θέλω να γίνει όμως πρέπει. Ξέρεις ο πατέρας μου μας είπε ότι πρέπει να πάμε να μείνουμε στην Αθήνα.

Ο Χρήστος έμεινε άναυδος. Δεν το πίστευε.

—Τι λες; Έλα, σταμάτα να μου κάνεις πλάκα.

—Δεν σου κάνω πλάκα. Είναι αλήθεια! Σε δυο εβδομάδες φεύγω.

Ήταν κάτι που δεν το περίμενε κανείς τους. Η φιλία τους τελείωνε και θα χωριζόταν. Ο καθένας θα είχε τη δική του πορεία.

Δυστυχώς ο χρόνος αυτές τις στιγμές είναι ο χειρότερος εχθρός. Οι ημέρες κυλούσαν πιο γρήγορα και από νερό και η μέρα του χωρισμού έφτανε.

Ημέρα Τρίτη. Όλα ήταν τόσο άσχημα για τους δύο φίλους. Ο Χρήστος δεν θέλησε να πάει σχολείο εκείνη τη μέρα. Ήθελε να χαιρετήσει τον φίλο του, αυτόν που είχε σαν αδερφό του, αυτόν που του έδωσε κουράγιο.

Μέσα στην απελπισία του έγραψε ένα γράμμα στον Κώστα όπου του έλεγε ότι δεν θα τον ξεχάσει ποτέ και ότι ήταν ο μόνος φίλος που έκανε, γιατί όλοι οι άλλοι ήταν απλά γνωστοί του, κανείς δεν νοιάστηκε γ'αυτόν περισσότερο από τον Κώστα.

Η ώρα έφτασε. Ο Χρήστος πήρε την πορεία προς το λιμάνι. Εκεί θα χαιρετιόντουσαν. Στο δρόμο δεν κρατήθηκε και έκλαψε. Έφτασε στο λιμάνι. Εκεί τον περίμενε ο Κώστας. Αγκαλιάστηκαν κλαίγοντας.

—Χρήστο, δεν θέλω να φύγω.

—Ούτε εγώ θέλω να φύγεις. Έβγαλε το γράμμα από την τσέπη του. Πάρ'το. Στο δίνω για να μην με ξεχάσεις ποτέ. Ήσουν φίλος μου.

Τέτοιες στιγμές σε κάνουν να παρακαλās να σταματήσει ο χρόνος, να τελειώσουν όλα. Σε κάνουν να εύχεσαι ότι βλέπεις εφιάλτη.

—Χρήστο, μην ξεχάσεις ποτέ τη φιλία μας.

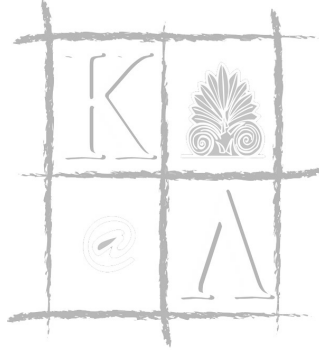
Το καράβι ήταν έτοιμο. Η ψυχή των δυο παιδιών έσπασε στα δυο.

—Φεύγω Χρήστο! Σου εύχομαι να τα καταφέρεις. Αντίο.

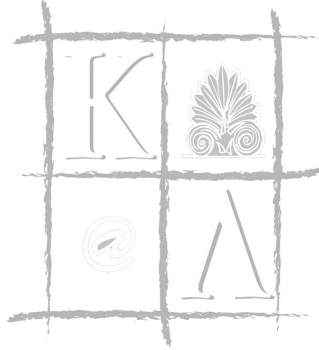
—Κώστα, και εσύ το ίδιο. Αντίο!

Αγκαλιάστηκαν για τελευταία φορά. Ο Χρήστος κοιτούσε το καράβι μέχρι που χάθηκε στο πέλαγος.

Τώρα πια είχαν χωριστεί. Όμως μέσα τους ήταν ακόμη μαζί. Σ'αυτό το σημείο κάτι γεννήθηκε μέσα τους, κάτι που τους έκανε δυνατούς. Ναι! Τώρα ήταν δυνατοί! Τώρα θα πολεμούν γιατί είναι δυνατοί και δεν θα είναι ποτέ μόνοι. Οι αναμνήσεις τους θα τους συνοδεύουν για πάντα και θα τους δίνουν θάρρος, σαν να μην τέλειωσε ποτέ αυτή η φιλία!

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ